

ΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ!

ΜΙΑ μέρα, στις αρχές του ΙΣΤ' αιώνα, ο βασιλεύς της Ισπανίας Κάρολος Α' ή «Κουίντος», όπως τον έλεγαν οι παλαιότεροι ιστορικοί, βγήκε με πολυπληθή ακολουθία για να κυνηγήσει αγριογούρουνα σ' ένα δάσος, έξω από το Μπούργκος.

Μεταξύ των εκατόν ευγενών που αποτελούσανε, όπως πάντοτε την ακολουθία του βασιλέως — χωρίς να υπολογίσουμε και τους πενήντα αξιωματικούς, στρατιώτες και υπηρέτες — ήταν και ένας νεαρός ευπατρίδης, ο δόν Φαβρίκιος. Ο Κάρολος ένοιωθε ξεχωριστή αγάπη για τον άγριο αυτόν έφηβο, έγρα σεμνό και καλόκαρδο παλληκάρι, που φαινότανε σαν να γεννήθηκε με τον αποκλειστικό προορισμό να γελάει απ' το πρωί ως το βράδυ! Έκείνη, μάλιστα, την ημέρα, ο βασιλεύς, ο οποίος ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος, θέλοντας να εκδηλώσει την αγάπη του προς τον ευνοούμενό του, του χάρισε μια χρυσή σφυρίχτρα του, λέγοντας στους συγκεντρωμένους ευγενείς:

— Όταν ο δόν Φαβρίκιος θα σφυρίξει με την σφυρίχτρα αυτή, πρέπει να τρέξετε όλοι κοντά μου... Η σφυρίχτρα αυτή θα είναι για σας το σύνθημα της συγκεντρώσεως.

Ξεκίνησαν κατόπιν για το δάσος...

Πριν περάσει πολλή ώρα, τα σκυλιά είχαν ανακαλύψει ένα αγριογούρουνο. Και άρχισαν άμέσως ν' άλυχτούν δαιμονισμένα. Ο Κάρολος και ο δόν Φαβρίκιος είδαν πρώ-

τοι το αγριογούρουνο τη στιγμή που είχαν απομακρυνθή κάπως από τους ακόλουθους και τους στρατιώτες. Όσπου να συγκεντρωθούν όλοι θα περνούσε πολλή ώρα και το άγριμι θα εξαφανιζότανε στο μεταξύ. Ο βασιλεύς, λοιπόν, συμφώνησε με τον δόν Φαβρίκιο να κυνηγήσουν οι δύο τους το θήραμα για να μη χάσουν τα ίχνη του. Η αλήθεια είναι ότι το κυνήγι του αγριογούρουνου παρουσίαζε την έποχή εκείνη, και ιδίως στην Ισπανία, μεγάλους κινδύνους, γιατί τα ζώα αυτά είχαν πλημμυρίσει την ύπαιθρο σε πυκνά κοπάδια, που κατέβαιναν συχνά και στα χωριά. Μά ο Κάρολος δεν είχε δοκιμάσει ποτέ στη ζωή του τί σημαίνει ή λέξις φόβος.

Και οι δύο κυνηγοί προχώρησαν μέσα στο πυκνό δάσος, όπου είχε τρυπώσει το ζώο. Δεν άργησαν, όμως, να χάσουν τα ίχνη του, μέσα στο καταπράσινο χάος που σχημάτιζαν τα δέντρα και οι θάμνοι.

— Μου φαίνεται, είπε ο βασιλεύς, ότι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να περιμένουμε εδώ νάρθουν και οι ακόλουθοί μου... Ίσως όλοι μαζί να φανούμε πιο τυχεροί... Στο μεταξύ, μπορούμε να ξεπεζέψουμε για να ξεκουραστούμε λίγο...

Κι' ο Κάρολος πήδησε από το άλογό του, κάνοντας νοήματα στον δόν Φαβρίκιο να τον μιμηθή. Έδεσαν κατόπιν τ' άλογά τους από τον κορμό ενός δέντρου κι' έκαναν μερικά βήματα για να ξεμουδιάσουν τα πόδια τους — όταν, ξαφνικά, βρέθηκαν μπρός σε τέσσερες αγνώστους, που ήταν ξαπλωμένοι πίσω από κάτι θάμνους. Με την πρώτη ματιά που τους έρριξε ο βασιλεύς κατάλαβε, από την περιβολή τους και την έκφραση της φυσιογνωμίας τους, ότι ήταν κακοποιοί, οι οποίοι θα είχαν ιδιαίτερους λόγους να κρύβονται στο δάσος... Μά ήταν πολύ άργα πειά για να άπισθοχωρήσει. Άπεναντίας, έπρεπε να δείξει στους υπόπτους αυτούς τύπους ότι δεν τους φοβότανε. Και προχώρησε προς το μέρος τους με σταθερά βήματα, ακολουθούμενος πάντοτε από τον δόν Φαβρίκιο, που είχε πάρει λίγο κουράγιο από το άτάραχο ύφος του βασιλέως του.

Οι τέσσερες λοιπόν ληστές — γιατί οι άγνωστοι αυτοί ήταν πράγματι κακοποιοί — δεν άνεγνώρισαν τον βασιλέα.

Το μόνο που προσέξανε ήταν ότι οι ξένοι ήταν καλοντυμένοι και ότι φαινότανε σαν άνθρωποι πλούσιοι... Τί άνέλπιστη τύχη! Άντι να τρέχουν εδώ κι' εκεί και να κοπιάζουν για να βρουν κάποιον να ληστέψουν, τα θύματα έρχόντουσαν μόνα τους στο καταφύγιό τους!...

Ένας από τους ληστές, ο άρχηγός της σπείρας κατά πιάσαν πιθανότητα, σηκώθηκε όρθιος, έβγαλε το καπέλλο του, έκανε μια βαθειά υπόκλιση και είπε χαμογελώντας ειρωνικά:

— Καλώς ώρισατε, άρχοντες, στο βασιλείο μας!... Τί μεγάλη τιμή για μας!...

— Νομίζω — αποκρίθηκε ο Κάρολος με σταθερή φωνή — ότι το δάσος αυτό ανήκει στον μόνο πραγματικό κύριο της Ισπανίας, τον βασιλέα Κάρολο Α'.

— Η Ισπανία μπορεί ν' ανήκει στον Κάρολο! είπε ο ληστής. Το δάσος, όμως, αυτό είναι δικό μας και ο βασιλιάς βρίσκεται τώρα πολύ μακριά για να διεκδικήσει τα δικαιώματά του! Άς είναι, αυτό δεν έχει σημασία... Σημασία έχει κάτι άλλο... ένα όνειρο που είδα τη νύχτα που μας πέρασε... Ξέρετε, άρχοντά μου, τί όνειρο είδα; Ότι ο ύπεροχος βελουδέσιος μανδύας σας περνούσε από τους δικούς σου ώμους στους δικούς μου!...

Και ο ληστής, λέγοντας αυτά, πλησίασε τον βασιλέα, του τράβηξε τον μανδύα και τον έφόρεσε, χωρίς ο Κάρολος να διαμαρτυρηθή...

Κατόπιν ήρθε ή σειρά ενός άλλου ληστού, ο οποίος έτυχε... να δει στον ύπνο του ότι έκανε άλλαξιά του παλιού καπέλλου του με το καινούργιο μεταξωτό και φτερωτό καπέλλο του βασιλέως. Και, χωρίς να χάνη καιρό, μετέβαλε τ' όνειρό του σε πραγματικότητα... Να μη σας τα πολυλογούμε, ύστερ' από λίγη ώρα ο βασιλεύς της Ισπανίας βρισκότανε σχεδόν γυμνός και χωρίς άλογο, ενώ οι ληστές τον κυττάζανε ξεκαρδισμένοι στα γέλια.

Ο Κάρολος δεν έκανε την παραμικρή χειρονομία θυμού, δεν πρόβαλε καμμία αντίσταση. Ήξερε καλά πως αν έλεγε στους ληστές ότι ήταν ο βασιλιάς της Ισπανίας, εκείνοι δεν θα τον έπιστευαν. Άλλά κι' αν τον έπιστευαν, δεν άπεκλείετο να

τους σκότωναν, αυτόν και τον δόν Φαβρίκιο, για ν' αποφύγουν την τρομερή τιμωρία που τους περίμενε. Κι' έπειδή δεν μπορούσε να τα βάλη με τους τέσσερες ληστές, σκέφτηκε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να σωπάσει και να άνεχθή όλους τους έξευτελισμούς των, περιμένοντας βρήθεια από τους ακόλουθους του, οι οποίοι τριγυρνούσανε σ' εκείνα τα μέρη...

Ξαφνικά, ο δόν Φαβρίκιος θυμήθηκε την χρυσή σφυρίχτρα που του είχε χάρισει πριν από λίγες ώρες ο βασιλιάς του. Την έτράβηξε από την τσέπη του, την έβαλε στο στόμα του και άρχισε να σφυρίξει με όση δύναμη είχε. Πριν προφτάσουν οι ληστές να συνέρθουν από την ταραχή τους, το μέρος εκείνο του δάσους γέμισε από τους ακόλουθους του βασιλέως, οι οποίοι έτρεξαν άμέσως στην πρόσκλησή του κυρίου των.

— Μήπως επέθατε τίποτε, μεγαλειότατε; φώναξε τρομαγμένος ένας απ' αυτούς.

— Όχι, εύτυχώς! αποκρίθηκε ο Κάρολος, ρίχνοντας βλέμμα ευγνωμοσύνης στον δόν Φαβρίκιο, ο οποίος τον είχε βγάλει από την δύσκολη θέση.

Και γυρνώντας στους έμβρόντητους ληστές, συνέχισε σε ειρωνικό τόνο:

— Έπιτρέψατέ μου, ευγενέστατοι, να σας συστηθώ: Κάρολος Α', βασιλεύς της Ισπανίας!...

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

— Καλώς ώρισατε, άρχοντές μου, στο βασιλείο μας! είπε ο ληστής.

